

RIPPLE

BOGEY



ROBERT MAKLIJAM VILSON

BOOKA.

Knjiga **028**

Edicija **Zapadno od sunca**

ROBERT MAKLIJAM WILSON
RIPLI BOGL

Naslov originala

ROBERT McLIAM WILSON

RIPLEY BOGLE

Copyright © Robert McLiam Wilson, 1989

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

1 1000 Beograd, Slanački put 128

office@booka.in

www.booka.in

PREVOD S ENGLESKOG

Aleksandar Milajić

LEKTURA

Agencija Tekstogradnja

KOREKTURA

Dragana Latinčić

DIZAJN KORICA I PRELOM

Ivan Benussi

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2013.

Izdavač zahvaljuje na finansijskoj pomoći
Ireland Literature Exchange (fond za prevode),
Dublin, Irska.
www.irelandliterature.com
info@irelandliterature.com

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

Za Meri i Pitera

SADRŽAJ

POČINJE.....	11
ČETVRTAK.....	13
PETAK.....	95
SUBOTA.....	193
NEDELJA.....	303

Av, av – laju psi,
U grad stižu prosjaci.

Počinjje

*(Ulazi muškarac s novcem. Čeka. Ulazi žena, razdrljena i pohotna.
Pare se. Napuštaju scenu.)*

– Aaaaaaaaaaaaaaaaaarrrrghhhhh!

Svetom počinjje da se širi nemir. Scena rođenja. Staložen porođajni krik. Za odabranog. Užagreno dete. Gospođa Bogl se vrišteći probija kroz nevoljni proces proizvodnje uvaženog gospodina Riplija Bogla. Raširena kolena i propeta bedra. Glibavo, glavato kopile dostojno svog prezimena¹ gnevno krči sebi izlaz.

– Aaaaaaoooooooooooooooooooooooooj!

Gospođa Bogl ispušta vetar u vidu glasnog pljučkovog rafala. Sredovečna babica, gospođa Džons, gadljivo se mršti dok fufasta sestra Karter neubedljivo pokušava da prikrije podsmeħ. Mladi doktor Pul, balavi šarlatan, razvlači izveštačen osmeħ zavidne širine. Sav rumen i stidljiv, pogledava sestru Karter preko tog golemog nabreklog stomaka i ušljepanih, raskrećenih nogu.

– Ijaaaaoooooooooooooooooo!

1 Engl.: bogle – strašilo, bauk. (Prim. prev.)

Ništa od pesme ili slavljeničke ode, nema radosti ni ushićenja u dvoranama zamka njegovog vrsnog bogougodnog gelskog klana. Ćute gajde dok on kida i šljapka porođajnim kanalom ka divljem svetu. Uskoro će uslediti i dernjava, truba da objavi dolazak i iskrene namere, ali za to će uglavnom biti sâm svoj majstor.

– Aaaaaaarrrrghhhhhhhhaaaaaaaaaa!

Malo kopile gura sve jače. Nema kud. Rasteže majčino međunožje preko granice elastičnosti. Njegov prvi greh. Vazda bistar, shvatio je sveopšti grozničavi metež i unezverenost tog sveta, i neka ga đavo nosi ako će on to da okajava. Sada on nastupa a ostali nek se nose.

– Ooooooooooohhhhhhhh.

S tihim, otegnutim zvukom nalik povraćanju, gospođa Bogl okončava svoje dozrelo pregnuće. Između njenih raširenih sapetih nogu ispada sin. Bezimen i ružan, ne ostavlja naročiti utisak na taj svet u četiri zida. Predskazanje njegovog pustopašnog života.

Četvrtak

Jedan

Hvala.

Izgleda da sve više vremena provodim razmišljajući o svom rođenju. To je, pravo da vam kažem, jalova rabota. Čitav događaj, avaj, jedva da je zabeležen, a moja vlastita sećanja na to spadaju u domen neprobojne izmaglice. Ali verovatno je bilo manje-više tako. Osećam to u kostima.

Valja napomenuti da ovo nije dobro vreme za razmišljanje o rođenju. Svet trenutno jedva da liči na majčinu utrobu, ili bar meni ne. Primera radi, spor, neumoljiv nalet drhtavice upravo mi se probija od trtice ka jetri, a ja sam smoren, slinav i smočen. Ostao sam bez pljuga i bar tri dana nisam jeo. Pa, zvuči li vama to kao sigurnost majčine utrobe? Jamačno ne.

Jun. Divni ledeni jun. Zanimljivo je to što veliki deo engleskog življa razneženo razmišlja o mesecu junu kao da pada u leto. Potpuna budalaština. Činjenica je da se drveće zatrpava prividom zelenila i da se ljudi upuštaju u mrljavljenje kriketa po kojekakvim pustopoljinama, ali uverevam vas da tu nema ničeg što bi opravdalo reč „leto“. Ama baš ničeg! Samo mi – siromasi, beskućnici, skitnice – samo mi znamo sibirsku istinu o engleskom junu. Mi smo mu saveznici i sadruzi. Mi smo „na ti“ s njegovim ledenim zagrljajem i smrzavajućim stiskom.

I tako, eto mene usred dotičnog meseca, promrzlih testisa i stopala poput santi leda, kako se vrlo ozbiljno gušam s belom smrću. Gospode bože, toliko mi je hladno da nisam čak ni gladan! (Mada mi Neuhranjenost i Malaksalost, uz topao pogled i blag osmeh, koketno klimaju glavom.) Da, hladnoća je gadna, ali polako jenjava. Trudim se koliko mogu da ne obraćam pažnju na nju. To mi izgleda kao razuman potez. Uostalom, posle nekog vremena, prava hladnoća – pošten arktički napad – postaje samo teorijska. Kao onespokojavajuće intelektualno ubeđenje, dosađuje ali ne može da iznervira. Deluje kao anestezija protiv sebe same. Što je lepo od nje. Sve ovo daje promrzlinama nekakvo groteskno asketsko dostojanstvo, mada bih mogao i bez toga... prosto sam takav.

Trenutno sedim na ledenoj klupi u parku Sent Džejms, mračno se sprdajući na račun jeftino šarenog svetlucanja večeri. Priznajem da je to da se načisto izbljuješ, ali moj katalog mogućnosti u ovom trenutku teško bi se mogao nazvati enciklopedijskim.

Treba napomenuti dve zanimljivosti.

Prvo je to što uprkos temperaturi od koje trne guzica i izrazi toj sveopštoj nelagodi, ne mogu da se oduprem razneženosti prema navlačenju ovog parkovskog sutona. Mrzim što ću ovo reći, ali izgleda mi kao da se večeras čitav svet skockao samo zbog mene. Sigurno je pošao na neko lepo mesto. Da sam bio malo pametniji, potrudio bih se da iskamčim bar petaka ili tako nešto. Eto šta vam je estetika. Ipak neću. Svet i ja smo u poslednje vreme u zategnutom odnosima.

Drugo što treba napomenuti jeste činjenica da se, dok sedim na ovoj ledenoj klupi očekujući da se svakog časa sručim i umrem od čiste bede, nalazim na manje od trista metara od Bakingemske palate. (Ta misao ima neprijatnu osobinu da me nagoni na histerično kikotanje.) Kraljica je tamo. Pobogu, možda baš sad sedi iza jednog od onih strogih, trepćućih prozora i posmatra me! Smeje mi se dok kopnim i pizdim. (Počinje kiša. Jebem ti kišu.) To me uopšte ne bi iznenadilo. Jer znate, tamo se i poslednja šušha hrani bolje od mene. Doduše, kad smo već kod toga, i na većini drugih mesta poslednja

šuša se hrani bolje od mene. (Eto, ponovo se kikoćem kao prava šupčina, što i jesam.) Pada mi na pamet da sam obrazovaniji, lepši i bolji čovek od kraljice, a da ipak umirem od gladi u njenoj avliji. Živo me zanima šta bi Čarli Dikens rekao na to.

U stvari, postoji i treća zanimljivost vredna pažnje. Najčudljivije i najbezumnije od svega jeste to što mi zapravo ništa od svega navedenog ne smeta previše. Stvarno ne. Ne preterano. Hoću da kažem, to što sam prljava, izgladnela, dekontirana skitnica zapravo me ne potresa onoliko koliko sam siguran da bi trebalo. Sigurno sam šenuo. Kad je nemaština bila plodno tle za potpunu bezbrižnost? Ali tako je. Usred sveg mog siromaštva i poniženja, ja sam neobično, nebulozno srećan. Ovako dražesno naopak i nedokazan, slutim da, na kraju krajeva, nije sve toliko loše. Ne treba ni da napominjem da sam u ogromnoj zabludi. Stanje je zaista vrlo loše i potpuno spremno da se pogorša. Međutim, ja sebe vidim u ovom čistom, spokojnom trenutku; pročišćenog i žilavog od teškog života. Borba je žestoka, ali ja ne posustajem. Nije za mene vrđanje i izmicanje. Prepuštam to sitima, mudrima. Dobro, možda sad već gubim beskućničku, izgladnelu i promrzlu poentu priče, ali nije važno.

Pomislite samo šta imam od svega toga, od tog poniženja, tog grubog čovekoljublja. Opa! Prilično mahnito pokušavam da se prisetim šta ja stvarno imam od toga. Aha! O da, to je to. Naravno.

Darove mišljenja i sećanja, eto šta. Uostalom, zar je išta drugo bitno? Misli i sećanja. Pamtim i mislim. Imam mnogo vremena i malo onoga što bi mi zaista odvuklo pažnju. Da, stvarno, bitisanje na dnu dna suštastveno je važno za formiranje istinski intelektualnog duha. Setite se Dikensa i Orvela. Gde bi ta dvojica bila bez sveg onog plodnosnog potucanja u ranoj mladosti?

Misli i sećanja. Iznenađujuće dobre stvari. Priznajem da se inteligencijom ističem prilično sporadično, ali mnemotehnika je moj stalni, pouzdani rekvizit. Ponovljivi trenuci – oni su saldo moje kratke istorije. Revizija. Svetle misli i mračni zaboravi. Urednički prihvatam i odbijam stvarnost, ja i moji nestašni autorski ćefovi.

To je ono što me teši. Zar vas ne bi?

Nego, još malo o meni. Malo detalja. Malo pozadine. Vaše mere i vaša merila.

Visok sam metar i osamdeset. Težina mi je promenljiva, a trenutno nije dobra, uopšte nije dobra. Oči su mi zelene (i božanstvene!), lice mi je bledo, kosa tamna, mada u ovom trenutku prilično neodređene boje zbog varljive patine šroke i zapaštenosti, ali svakako tamna. Imam dvadeset jednu godinu, zovem se Ripli Bogl, a bavim se gladovanjem, smrzavanjem i histeričnim cmizdrenjem.

Delom sam Velšanin, a delom Irac. Oprostićete mi zbog iskrenosti, ali napomenuo bih da je to jebeno grozno. Nikako da odlučim koga se više gnušam – Velšana ili Iraca (uglavnom malu prednost imaju Velšani). Irska strana moje familije je s majčine strane. E sad, sve Irkinje koje sam ikad upoznao bile su neopisive rugobe, a biće vam drago da čujete kako ni moja majka nije bila izuzetak. Prava matora debela strvina. Verovatno je dosad umrla, ili bar ja volim da verujem u to. Pretpostavljam da je njen otac (moj dekica) još živ i da ćerda život na smrdljivim ulicama Belfasta. Njegov otac, moj pradeda po majci, jedini je Irac u familiji koji je bio neko i nešto. A bio je narodni heroj. Tu čast je stekao time što su mu kod Pašendala razneli noge i veći deo testisa dok se borio za britansku naciju protiv nemačke vojske, a njegovom bratu (mom prastricu?) razneli su glavu u O'Konel Stritu, dok se u Uskršnjem ustanku borio za irsku naciju protiv britanske vojske. Ostatak familije predstavlja uobičajenu listu smrdljivog gelskog polusveta.

Otac mi je zasigurno mrtav. To znam. Iako fizički manje ogavan od majke, bio je mnogo veće đubre. Raznežim se kad se setim kako je jednom pokušao da me raspори slomljenom pivskom bocom. Mislim da sam imao osam godina. Verovatno bih na kraju ubio matorog govgnara da me nije preduhitrio prosuvši jednog dana veći deo unutrašnjih organa po kuhinjskom podu, pre nego što sam postao dovoljno star ili dovoljno krupan da ga lično prikoljem. Ne znam mnogo o njegovim precima. Sigurno su bili seronje kao i on.

Grubo? Neuverljivo? Da, možda malo. Nisam siguran zašto se uopšte bakćem ovom besmislenom pljuvačinom i polusatirom. Zapravo mi ne pristaje, a i ne ide mi baš dobro. Bio sam i više nego dobar u okrutnosti i vređanju kad sam bio mlađi. Imao sam dara za zlobu i slepu isključivost. Tad mi je sve to izgledalo kao dobra ideja, kao zgodno oružje i oruđe. A sad mi je nekako neubedljivo. Poluistina – čitava polovina ničega.

Izgleda da se za mene istorija na neki način zaustavila. Odlučio sam da izađem. Izmakao sam se i ušuškao u blaženoj udobnosti sopstvenog pada i poraza. Prosto sam kapitulirao pred svetom i povukao se što sam tiše i neupadljivije mogao. Tu sam gde sam i dobro mi je. Cele ove godine boravio sam isključivo napolju. Strašno, zar ne? Mišići i tetive skvrčili su mi se od upotrebe i prekovremenog rada. Meso mi je posivelo od hladnoće. Ja sam mnogo više od obične skitnice. Ja sam klaustrofobičar, samotnjak, prorok, gubitnik, nula! Ehej, ja sam simbol svog vremena! Vrlo važno, meni to sasvim odgovara.

Doduše, *imao sam* i svoje svetle trenutke. Bio sam mudrac, parajlija, poštovan, poželjan. Sad sam niko i ništa. Niko me ne poznaje i jedva da postojim. Prolazim ono što i sve telesno, tj. utapam se u stvarnost. Prekjučerašnji čovek.

Ako ništa drugo, bar sam prestao da lažem, zakeram i zanovetam. Držim poganu jezičinu na uzdi. Odbio sam izazov mladosti i predanosti. Odustao sam od tog modernog, prizemnog preganjanja. Činilo mi se kao obično gubljenje vremena, a u poslednje vreme imam dovoljno svojih briga. Znaite, sad imam nekakav cilj. (Predskazanja, misterije, čudne prikaze!) Moglo bi se reći da sam u potrazi. Zvuči suludo, znam, ali šta može jedno ubogo momče? Eto me u siromaštvu i sramoti, među ruševinama svojih stremljenja i krhotinama svog dara. Imam nekakav cilj.

Zato vam sve ovo pričam. Ovo je lukava mapa po kojoj ću eks-humirati svoj cilj, svoj zadatak i blago. To je ono čemu svi težimo. Vi, ja i moja priča (takva kakva je). Toj potrazi. Mom traganju za konačnom, suštinskom dobrotom u svetu.

Bilo je i ima stvari kao što su istina, čast, mudrost i lepota. Muka je u tome što ih je teško naći. Varljive su i klone se klešta prepoznavanja, tog dokaza i gubitka vere. One su pohotni ženski demoni među samozadovoljnim grozotama današnjice. Ali to je ono što hoću. Moj osnovni zahtev. Zar postoji išta važnije? Dokaz i zaostali trag dobrote u ovom svetu.

(Još, još, samo gomilaj.)

Ovde, u parku Sent Džejms, veče se spustilo polako i prigušeno. Senke se valjaju i tumbaju nebom isprskanim oblacima dok jezerce svetluca sutonskim sjajem. E do kurca, baš i nisam morao to da primetim!

Ustajem. Hladnoća sad već počinje da u meni izaziva stid. Samo mi je još to trebalo. Žmirkam ka šumarku i nakratko se nosim mišlju da malo gađam patke kamenjem. Ali avaj, ipak neću. Siromaštvo pogubno utiče na smisao za humor. Ipak vam treba nešto love da biste se čestito našalili. Ne, vreme je da pođem. Što i činim, ali oprezno, prikupljajući malo zamišljene toplote i vlažnosti u ove moje škripave cepanice od nogu. Međutim, taj trenutak morskog spokoja brzo se povlači u drugi plan pred sažižućim napadom bola koji mi cepa kičmu, dovodi mozak do ključanja i pustoši moje jadne, sirote bubrege. Eh da mi je...

Eh da mi je jedna cigareta.

Dva

En-den-di-nu,
sava-raka-ti-nu.
Vidi malu štetočinu,
zamazala svu kuhinju.

Po svemu sudeći, bio sam neviđeno odvratno novorođenče. Navodno su čak i najčovekoljubiviji posmatrači jedva uspevali da potisnu ošamućujući užas koji bi nastupio nakon prvog pogleda na malog mene. Primećeno je da čudesno veliki deo bolničkog osoblja iz krila u kojem sam se nalazio odlučuje da promeni profesiju ili bar da traži psihijatrijsku pomoć. Uznemireno se šušvalo o nedonoščetu, vukodlaku, eksperimentalnim subatomskim detonacijama i tome sličnom. Ne mogu se oteti utisku da je sve to bila zavera, dosledno preterivanje s ciljem da se ublaži ta otvorena i trajna mržnja mojih roditelja prema meni.

Ide maca oko tebe,
Pazi da te ne ogrebe.
Vrlo, vrlo volim sebe,
Briga me je baš za tebe.

Nakon što me je rodila, moja majka, gospođa Beti Bogl (možete li da verujete?), doživela je žestok napad krivice. Udaųši se svega mesec dana pre mog rođjenja, prerano je napustila obećavajuću i primerenu karijeru niskobudžetne prostitutke, a svoju nezakonitost smatrala je samo dodatnim faktorom odvratnosti. Moj otac, gospodin Bobi Bogl (ovo je još gore), bio je sklon da se složi s mami-com. Bio je nepokolebljivo nezaposlen bivši pekar s čudesno neiscrpnom zalihom alkohola i čvrstim uverenjem da se oženio ispod svojih mogućnosti. Pa, takvi su vam Velšani.

Eci, peci, pec,
Ti si mali zec,
A ja mali bebac,
Pišam u krevetac.

I stvarno, iako je majka nastavila zadivljujuće redovno da se koti, njena prethodna profesija i moj sumnjiv pedigree predstavljali su ozbiljno iskueenje za osećanja gospodina Bogla. Burne svađe koje su iz tog proistekle spadaju u moja najranija i najdraža sećanja. Oduševljavale su me te scene. Kako nisam imao ni mrvu detinjeg instinkta za sukob ili traumu, opijale su me žustre, akrobatske prepirke i verbalne bravure. A ubrzo bi se usred roditeljskog vikanja, vrištanja i kreštanja začuo i prepoznatljiv zvuk mog gugutanja i bebećih usklika odobravanja i bodrenja. Dobar primer rano razvijenog elementarnog odsustva takta, koje me otad prati.

Eh, detinjstvo! Jutra su se klanjala i pozdravljala moju detinjastost, dan u povoju odavao joj je počast. Činilo mi se da je najraniji period mog života sačinjen od beskrajnih jutara, bujajućih krošnji i živica, zelenog poljupca mlade trave i blistavog namigivanja oćinskog sunca. Beskrajna energija, zdravlje i neuništivo samopouzdanje protezali su se unedogled preda mnom i za mnom.

Međutim, sve što je dobro...

– Ripli?

(Zamislite: veseli doručak kod Boglovih, derišta i bebe na sve strane.)

– Da, mama?

– Ripli, imam nešto da ti kažem. Znaš li šta je to škola?

Dobro se sećam da sam na pomen reči „škola“ osetio čudnu mešavinu straha i uzbuđenja. Nakratko sam se pitao koje osećanje da usvojim kao stav, ali odlučio sam da ispoštujem formu i opredelio se za strah.

– Dakle, znaš li šta je to škola?

– Ne.

– Pa, škola je ono gde svako mora da ide da uči.

Genijalno u pičku materinu, zar ne? Usledila je kratka pauza dok mališan to svari.

– A što? – procijukao sam.

Ovo ju je malo pomelo.

– Pa, da bi mogao da umeš da čitaš i pišeš, kao tvoj otac i ja.

(Diskutabilno, u najboljem slučaju.)

– A što?

– Zato što kad porasteš moraš da umeš da čitaš i pišeš... ili te niko neće voleti.

Nakon ove maltusovske² definicije, na brzinu sam se preračunao da li da nastavim s igrom u kojoj umiljato i začuđeno dete gnjavi namrgođenu odraslu osobu neodoljivo zrelim i neodgovorljivim pitanjima. Dotle mi je išla vrlo dobro.

– A što? – ponovio sam. (Iako sam možda mogao malo i da šaram.)

– Rekla sam ti što, đubre malo!

Pokušao sam da pregrupišem snage i povedem konjicu u napad po krilu njene majčinske nežnosti.

2 Tomas Maltus (1766–1834), engleski ekonomista, tvorac teorije po kojoj proizvodnja hrane ne može da prati rast stanovništva i da društvu preti beda ukoliko se ravnoteža ne uspostavi veštački, putem čedomorstva, lapota, podsticanja ratova, epidemija kuge i zatiranja sirotinjskog staleža. (Prim. prev.)

– Mamice, hoćeš li i ti da budeš tamo?

– Ne glupiraj se. Naravno da neću!

To me je malo pogodilo, ali bio sam dobro raspoložen i smatrao sam ovu grubost tek paravanom za kovitlac njenih suprotstavljenih osećanja. Obogatio sam svoje ćutanje sveukupnom neodoljivošću srnećeg detinjeg pogleda pre nego što sam žalostivo promeketao:

– Mamice, mislim da ipak ne bih u školu.

Svega mi, već tad sam bio drkadžija! Nema potrebe da napominjem kako ovo nije prošlo kod stare dobre mamice, a to mi je i vrlo jasno stavila do znanja nakon što me je odalabila.

– Ma nije valjda? I pazi da danas ne isprljaš pantalone jer... – nije bila toliko odlučna kad je trebalo da me uputi u početke mog obrazovanja – ... jer sutra ideš u školu.

– Oh – rekoh pomirljivo.

I tako ja odoh u školu. Iz prisne improvizacije porodičnog zapostavljanja u njegov nešto organizovaniji vid u obliku osnovnog obrazovanja. Bio sam takoreći netaknuto dete. Ništa be-se-že, ništa vakcine za slabiće, ništa kartoni i uverenja, lekari i zubari. Bolest je lako mogla da me ima, samo da me je htela. (Ali nije, kao ni bilo ko drugi.) Morao sam da tandrljam oslanjajući se uglavnom na sopstveni žlezdani pogon.

Nerado priznajem da, sve u svemu, nisam bio žrtva aktivnog zlostavljanja. To mi teško pada. Zaista bih voleo da istresem čitav niz živopisnih, banalnih pripovesti o mentalnoj torturi, seksualnim izopačenostima i psihološkim eksperimentima kojima su me podvrgavali u detinjstvu. O svim grozotama koje utiču na razvoj ličnosti i koje sam, ako ćemo pravo, zaslužio. Ali nemam, nažalost, nikakvog zakonskog prava na te nesporne kvalifikacije za traženje saosećanja. Uglavnom su me ignorisali, zapostavljali, prepravljali i brisali. Ni od koga ni reči nežnosti, ohrabrenja ili sažaljenja. Nisam bio vredan čak ni napora potrebnog za okrutnost ili gnušanje. Morao sam da se zadovoljim optimizmom, a i on mnome.

(Gledam oko sebe dok se predano vučem uz Konstitujušn Hil. Ovo je ipak samo Engleska, bombastična i prijatno hladna. Teško je ovde razmišljati o svemu tom. Bio je to blag, neprimetan svršetak zlostavljanja u porodici. Na takvom mestu nije bilo socijalnih radnika koji bi se bavili takvim stvarima. Ah, ta dušebrižnička zanimanja! Zataškavanje i prikrivanje, u najboljem slučaju. Kad sam ja bio pretučeno dete, takvih notornih gluposti nije bilo.)

Koliko se sećam, i tog prvog dana sam se isto ovako vukao ka školi. Moja braća su čitavog jutra bila zauzeta veličanstvenim urnebesom sačinjenim od kmečanja i povraćanja, a oca su pronašli mrtvog pijanog u šupi za ugaj. Shodno tome, iznenađujuće uviđavan za svoj uzrast, nisam više od majke tražio milost.

Sećam se da sam se, dok me je tog jutra vukla ka okončanju moje nevinosti, pitao mogu li prolaznici na ulici da vide da sam jadan, namučen dečak s poganom majkom. Stalno sam iščekivao da nas neki otresit, proćelav stariji čovek blagog pogleda i s lulom prijatnog mirisa grubo zaustavi i da moju nenormalnu majku nauči pameti, a mene odvede u svoj lepi zamak u kome ću moći po ceo dan da jedem maršmelou i igram se s lepim služavkama.

(Da se izbljuješ, zar ne?)

Doduše, nekoliko puta su mi namignuli, a primetio sam čak i jedno-dva lica blagog pogleda, ali to je bilo sve što sam tog dana dobio od onog lepog zamka.

To je bilo to. Kraj. Dno dna.

Već sam rekao da mi je detinjstvo izgledalo kao sunčano jutro. E pa, tad je počelo da liči na maglovito, zabrinjavajuće poslepodne. Još nisam bio sasvim siguran šta sam izgubio, ali bio sam uveren da mi to, šta god bilo, već i te kako nedostaje.

(Baš u ovom trenutku, u susret mi bojažljivo ide neka devojka. Odmerava me uzduž i popreko, brižljivo usmeravajući i skrećući pogled. Sklanja se u stranu, zuba stisnutih od straha i neodobravanja. Glava prekorno pognuta, koraci oštri i brzi. Ne dopadam joj se. Ne dopadaju joj se moja štroka i kljast, paćenički hod. U njoj izazivam stid i strah, a to joj ne treba. Sve dodatno pogoršava činjenica

da je mlada, lepa i da ima one čovečne, blage oči kakve sam nekad toliko voleo. S olakšanjem žurno prolazi mimo mene. Mene, skitnice. Mlađi sam od nje.)

Štošta sam naučio prvog dana u školi. Okusio sam gorku radost i razočaranje znanja. Uopšte nije bilo lako. Blagi bože, ako mislite da sad izgledam loše, trebalo je tada da me vidite! Bio sam praktično pogubljen od starosti i brige.

Saznao sam da živim u Belfastu, da Belfast živi u Irskoj, i da ta kombinacija znači da sam Irac. Narogušena cura koju su nam natarili na vrat bila je vrlo zagrižena po tom pitanju. Prilično gorljivo je naglasila da ćemo, ma kako nas drugi nazivali, u duši uvek biti Irci.

U želji da budem dobar, proveo sam veći deo prepodneva u premišljanju koji će se način imenovanja najviše dopasti glupoj kravi. Činilo mi se da „Irac Bogl“ ne zvuči dobro, a da se „Ripli Irac“ ne bi dopalo dragoj mamici, pošto zamagljuje moju porodičnu pripadnost. Kako sam oduvek bio dovtljiv i temeljan momak, na kraju sam nadeverao „Ripli Irac Bogl“. Sećam se da sam bio silno ponosan na to.

Međutim, ovo privremeno rešenje palo je u vodu kad nam je ta mala gospođica Trocki rekla da će s vremena na vreme poneka Zabludela Duša pokušati da nas zove Britancima, ali da je od svih pogrešnih naziva taj najpogrešniji. Ma koliko nas Zabludele Duše nagovarale, ubeđivale ili moljakale, mi ćemo uvek biti Irci do srži, šta god joj to značilo.

Pa, kao što možete da zamislite, to nije prestajalo da me tišti. Bio sam ošamućen i uznemiren. Zabrinut i zbunjen. Ali shodno staromalo prefinjenom kritičkom instinktu i mladalačkom nepoverenju prema pedagoškom ushićenju, odlučio sam da se po povratku kući posavetujem s materinskim proročištem. U međuvremenu, u duhu kompromisa (još tad smo bili nerazdvojni), prozvao sam sebe „Ripli Irac Britanac Bogl“.

I tako, eto vam mene, kukavnog čovečuljka, gotovo raspadnutog od zapanjujućeg asortimana teškoća i posledica što su mi se

iznenada svalile na grbaču. Kao što se i moglo očekivati, kad sam priupitao staru majku o titularnim svojstvima mog položaja, pokušala je da mi nabije kuhinjski sto u zadnjicu. Opsovala je Svevišnjeg jer joj je podario jednu takvu ogavnu pošast kao što je moja malenkost. Bio sam sklon da se složim. Kad malo bolje razmislim, možda bi bilo bolje da me je onaj gore sačuvao za sebe.

(Trebalo li da pokažem malo više blagosti prema prošlosti? Neka velikodušna prepravčica? Ne, ne bih rekao. Ne pada mi na pamet da joj išta progledam kroz prste.)